

ต้นทุนและผลตอบแทนของผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียน
ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

Cost and Return on Sales for the School Van Commuter
with in Muang District, Chiang Rai Province

ดร.ปานฉัตร อาการักษ์* ัญญาลักษณ์ รินน้อย** พิชญ์นรี ตอนะรักษ์***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนของผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียน และเพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคของผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียน ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ ผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียน ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า (1) ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชายมีอายุอยู่ในช่วง 41 – 50 ปี สถานภาพสมรส การศึกษาระดับมัธยมปลาย ผู้ประกอบการธุรกิจรถตู้ทั้งหมดใช้น้ำมันดีเซลเป็นเชื้อเพลิง (2) ผลการวิเคราะห์ต้นทุนคงที่เฉลี่ยต่อปี ประกอบด้วย ค่าทะเบียนยานพาหนะเฉลี่ย 1,900 บาทต่อปี ค่าเสื่อมราคาของรถตู้เฉลี่ยต่อปี 140,200 บาทต่อคนต่อปี ต้นทุนเฉลี่ยถึงดับเพลิง 230 บาทต่อคนต่อปี ค่าน้ำมันรถตู้เฉลี่ย 45.8 บาทต่อคนต่อปี และต้นทุนผันแปรประกอบด้วยค่าซ่อมบำรุง ค่าน้ำมันเครื่อง ค่าน้ำมันใบอนุญาตขับขี่ ค่า พรบ. ค่าภาษีรถค่าตรวจสอบสภาพรถ มีต้นทุนผันแปรเฉลี่ย 21,766.67 บาทต่อปี และมีรายได้เฉลี่ยต่อปี 188,633.33 บาทต่อปี ผู้ประกอบการมีกำไรจากการประกอบการการขนส่งโดยสารรถตู้เฉลี่ย 24,490.86 บาทต่อปี (3) ปัจจัยปัญหาของผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียน ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ (3.1) ปัญหาด้านเศรษฐกิจที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือความไม่แน่นอนของราคาน้ำมัน

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำ สำนักวิชาบัญชี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

** นักศึกษาปริญญาตรี สำนักวิชาบัญชี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

*** นักศึกษาปริญญาตรี สำนักวิชาบัญชี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

รองลงมาคือความไม่แน่นอนของผู้โดยสาร (3.2) ด้านการบริหารจัดการที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือปัญหาในการขออนุญาตให้ใช้รับ-ส่งนักเรียน รองลงมาคือผู้โดยสารที่ไปรับไม่ตรงต่อเวลา อันดับสามคือเวลาที่ใช้ในการเดินทางและ (3.3) ปัญหาด้านความปลอดภัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือด้านปัญหาฝุ่นควัน รองลงมาคือปัญหาหมอกควัน อันดับสามคือคุณภาพการยึดเกาะเก้าอี้ไม่มั่นคงแข็งแรง

คำสำคัญ: ต้นทุน ผลตอบแทน รถรับ-ส่งนักเรียน

Abstract

This research aim to study the cost and return on sales for the school van communitie for students, and to study the problems and obstacles relating to the school van commuter within the Muang District, Chiang Rai Province. The studied sample group consisted of 30 school van commuters. Questionnaire was selected as a data collection tool. For the statistical data analysis, means and standard deviation were determined.

The result shows that (1) majority of the respondents are male, aged between 41 – 50 years old, married. Education level is mainly at high school level. All of the school van commuter enterprises use diesel fuel. (2) Cost analysis shows that the average fixed cost consist of vehicle registration fee at 1,900 Baht per annum, depreciation of the van at 140,200 Baht per annum, fire extinguisher cost at 230 Baht per head per annum, car window breaker hammer at 45.8 Baht per head per annum. The variable cost consist of maintenance cost, engine oil, driving license, vehicle insurance and tax, annual check-up fee, average at 21,766.67 Baht per annum. Average income is around 188,633.33 Baht per annum. The school van commuter would have the profit around 24,490.86 Baht per annum on average. (3) The factors on the problems affecting the school van commuter enterprise within Muang

district, Chiang Rai province can be classified in 3 categories. Ranking by the highest mean score would be (3.1) Economical factors, the highest score was the “fluctuation of fuel price”, follow by the “inconsistency of passengers” (3.2) Management factors, the highest score was “application for permit to operate as school van commuter”, follow by “lack of timeliness from passengers” and thirdly, “long driving time” and (3.3) Safety factors, the highest mean score is “dust problem”, follow by “smog problem”, and thirdly, “the seats fixture are not secured enough”.

Keywords: Cost, Return on Sales, School Van Commuter

บทนำ

รถโรงเรียนเป็นทางออกหนึ่งที่เกือบทุกประเทศทั่วโลกใช้เพื่อบริหารจัดการการขนส่งนักเรียนที่มีประสิทธิภาพและปลอดภัย พ.ร.บ. จราจรทางบก พ.ศ. 2522 นิยามคำ “รถโรงเรียน” หมายถึง รถบรรทุกคนโดยสารที่โรงเรียนใช้รับส่งนักเรียน และตามกฎหมายกระทรวงฉบับที่ 22 (พ.ศ.2526) นอกจากคำนิยามดังกล่าวแล้ว ยังให้หมายความรวมถึงรถที่ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบการขนส่งนำไปใช้ในการรับส่งนักเรียนเพื่อการศึกษาตามปกติ ขณะที่ระเบียบกระทรวงศึกษา ว่าด้วยการควบคุมดูแลการใช้รถโรงเรียน พ.ศ. 2536 ยังให้คำจำกัดความเพิ่มเติมว่า เป็นรถที่โรงเรียนให้บุคคลภายนอกมารับส่งนักเรียนเพื่อการศึกษาตามปกติ ดังนั้นระเบียบของกระทรวงศึกษาจะครอบคลุมรถตู้ที่ให้บริการรับส่งนักเรียน ปัจจุบันทั้งหมด แต่การดำเนินการดังกล่าวไม่ถูกต้องและเป็นรถตู้ที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายตาม พ.ร.บ. จราจรทางบก พ.ศ. 2522 และตาม พ.ร.บ. ขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4 (21) ตาม พ.ร.บ. จราจรทางบก พ.ศ. 2522 กำหนดว่า รถบรรทุกคนโดยสาร คือรถที่สร้างเพื่อบรรทุกคนโดยสารเกิน 7 คน และตามระเบียบกรมการขนส่งทางบก ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับทะเบียนและภาษีรถ ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ กำหนดให้รถตู้อยู่ในประเภท “รถยนต์นั่งส่วนบุคคล” เกิน 7 ที่นั่ง ดังนั้นผู้ประกอบการจึงเลือกใช้รถตู้มาบริการรับส่งนักเรียนจำนวนมาก โดยถ้าใช้รถใหญ่กว่า 12 ที่นั่งจะต้องไปจด พ.ร.บ. ขนส่ง

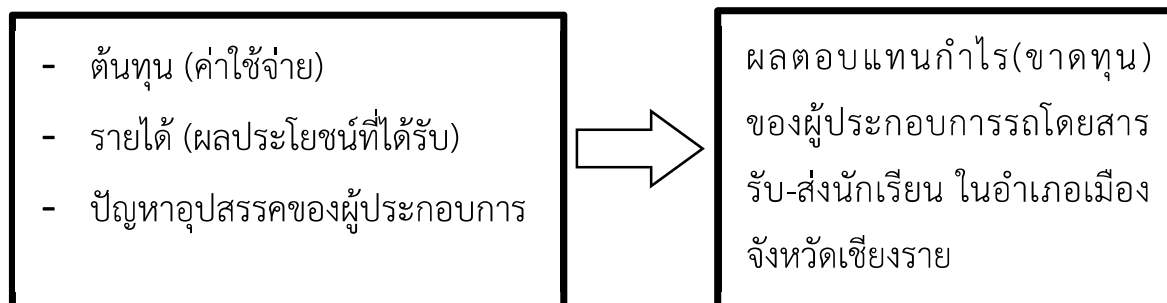
ทางบก ซึ่งมีกฎข้อบังคับในการจดทะเบียนเป็นรถที่ใช้ในการขนส่งในรายละเอียดมาก ทั้งการจดทะเบียน ลักษณะรถ ลักษณะผู้ขับขี่ การเสียภาษีการทำใบขับขี่ กฎกระทรวง ตาม พ.ร.บ. ขนส่งทางบก พ.ศ. 2522 กำหนดให้รถโรงเรียน มีป้ายรถโรงเรียนขนาดตัวหนังสือพื้นสีส้มสะท้อนแสง แต่กำหนดไฟสัญญาณแสงเหลืองอำพันบนหลังคา ติดด้านหน้าและท้ายของตัวรถ แต่หากเป็นรถที่จดทะเบียนว่าด้วยกฎหมายการขนส่งทางบก ตามมาตรฐาน 1, 2, 3 หากสูงเกิน 2.5 ม. ต้องมีโคมไฟแสดงส่วนสูงบนหลังคาเป็น สีเหลืองสำหรับรถขนส่งไม่ประจำทาง ซึ่งในทางปฏิบัติจึงพบว่ารถรับส่งนักเรียนปัจจุบันที่ผิดกฎหมาย มีความสับสนเรื่องการติดตั้งป้าย สัญญาณแสงสีเหลือง

แต่สำหรับประเทศไทยปริมาณการใช้รถโรงเรียนกลับมีน้อย เนื่องจากในปัจจุบันที่ต้นทุน การประกอบการขนส่งได้รับผลกระทบจากการขอใบอนุญาตและด้วยราคาน้ำมันเชื้อเพลิงที่สูงขึ้นทำให้ทั้ง ผู้ประกอบการรถโดยสารประจำทางมีความต้องการที่จะขึ้นราคาค่าโดยสาร ด้วยเหตุนี้ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนของผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียนในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงรายเพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการลงทุนของผู้ประกอบการ

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนของผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียน ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
2. เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคของผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียน ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

กรอบแนวคิดของการศึกษา

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดของการศึกษา

วิธีการดำเนินการวิจัย

วิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้องผ่านแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและคณะผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือวิจัยคือแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจากผู้ประกอบการรถโดยสารรับ-ส่งนักเรียน ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย จำนวน 30 ราย

เครื่องมือในการวิจัยใช้แบบสอบถามและทำการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือมีความเที่ยงตรงของเนื้อหาที่เกี่ยวกับความสอดคล้องของคำถามกับนิยามเชิงปฏิบัติการ ความครอบคลุมและความชัดเจนของแบบสอบถาม ความถูกต้องและความเหมาะสมของการใช้ภาษา ผู้วิจัยหาค่าความตรงของแบบสอบถาม (Index of item objective congruence: IOC) (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2542) ซึ่ง IOC คือ ค่าความตรงของแบบสอบถามหรือค่าสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา ซึ่งผลการคัดเลือกคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 60% ขึ้นไป หรือมีค่าความสอดคล้องระหว่าง 0.75 – 1.00โดยใช้ระยะเวลา 9 เดือนช่วงตุลาคม 2559 ถึง 30 กรกฎาคม 2560

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

นี้

1. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแจกแบบสอบถาม
2. เก็บรวบรวมแบบสอบถามพร้อมตรวจสอบความสมบูรณ์
3. นำข้อมูลมาแจกแจงความถี่พร้อมทั้งวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมสำเร็จรูป
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.) (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2545) แล้วนำเสนอเชิงสารสนเทศ

ผลการวิจัย

จากการวิจัยสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นเพศชายมีอายุอยู่ในช่วง 41 – 50 ปี รองลงมาคือ ช่วงอายุระหว่าง 51 – 60 ปีและอายุไม่เกิน 30 ปี ช่วงอายุระหว่าง 31 – 40 ปี และ 60 ปีขึ้นไป ตามลำดับ ส่วนใหญ่สถานภาพสมรส รองลงมาคือสถานภาพโสด ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมปลาย รองลงมาคือการศึกษาระดับประถมศึกษา และการศึกษาระดับมัธยมต้น ผู้ประกอบการธุรกิจรถตู้ทั้งหมดใช้น้ำมันดีเซลเป็นเชื้อเพลิง
2. ผลการวิเคราะห์ต้นทุนคงที่เฉลี่ยต่อปี ประกอบด้วย ค่าทะเบียนยานพาหนะเฉลี่ย 1,900 บาทต่อปี ค่าเสื่อมราคาของรถตู้เฉลี่ยต่อปี 140,200 บาทต่อคนต่อปี ต้นทุนเฉลี่ยถึงดับเพลิง 230 บาทต่อคนต่อปี ค่าน้ำมันรถตู้ต้นทุนเฉลี่ย 45.8 บาทต่อคนต่อปี และต้นทุนผันแปรประกอบด้วยค่าซ่อมบำรุง ค่าน้ำมันเครื่อง ค่าน้ำมัน ใบอนุญาตขับขี่ ค่าพรบ. ค่าภาษีรถค่าตรวจสภาพรถ มีต้นทุนผันแปรเฉลี่ย 21,766.67 บาทต่อปี และมีรายได้เฉลี่ยต่อปี 188,633.33 บาทต่อปี
3. ผลการวิเคราะห์ผลตอบแทนด้วยการแสดงกำไร (ขาดทุน) ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงกำไร (ขาดทุน) จากการผู้ประกอบการรับส่งนักเรียน ในอำเภอเมือง (เฉลี่ยต่อคน)

รายการ	จำนวนเงิน
รายได้	188,633.33
หัก ต้นทุนผันแปร	21,766.67
กำไรส่วนเกิน	166,866.66
หักต้นทุนคงที่	1,900
ค่าเสื่อมราคา – รถยนต์	140,200
ค่าเสื่อมราคา – ถังดับเพลิง	230
ค่าเสื่อมราคา – ค้อนทุบกระจก	45.80
กำไรสุทธิ	24,490.86 บาท

จากตารางที่ 1 แสดงกำไร (ขาดทุน) จากการผู้ประกอบการรับส่งนักเรียน ในอำเภอเมืองเฉลี่ยต่อคน พบว่ามีกำไรจากการประกอบการการขนส่งโดยสารรถตู้เฉลี่ย 24,490.86 บาทต่อปี

4. ปัจจัยปัญหาอุปสรรคของผู้ประกอบการรับส่งนักเรียน ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ปัญหาด้านการบริหารจัดการ ปัญหาด้านความปลอดภัย ปัญหาด้านเศรษฐกิจ มีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 2 - 4

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัญหาด้านการบริหารจัดการของผู้ประกอบการรับส่งนักเรียน ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

ปัญหาด้านการบริหารจัดการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
เส้นทางการเดินรถ	2.30	0.92	ปานกลาง
เวลาออกเดินรถ	2.50	0.86	ปานกลาง
เวลาที่ใช้ในการเดินทาง	2.67	0.80	ปานกลาง
ผู้โดยสารที่ไปรับไม่ตรงต่อเวลา	2.96	0.93	ปานกลาง
ปัญหาในการขอหนังสืออนุญาตให้ ใช้รับ-ส่งนักเรียน	3.63	1.22	มาก
ภาพรวม	2.76	0.95	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 พบว่า ปัญหาด้านการบริหารจัดการของผู้ประกอบการรับส่งนักเรียน ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงรายในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.76$) เมื่อพิจารณาแต่ละราย พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านปัญหาในการขอหนังสืออนุญาตให้ใช้รับ-ส่งนักเรียน ($\bar{X} = 3.63$) รองลงมา ได้แก่ ผู้โดยสารที่ไปรับไม่ตรงต่อเวลา ($\bar{X} = 2.96$) อันดับสามได้แก่ด้านเวลาที่ใช้ในการเดินทาง ($\bar{X} = 2.67$)

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยของ
ผู้ประกอบการรถ รับส่งนักเรียน ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

ปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
การยึดเกาะเก้าอี้ไม่มั่นคงแข็งแรง	1.40	1.07	น้อย
ระบบแก๊สและน้ำมันเชื้อเพลิง	1.23	0.77	น้อย
ระบบเบรก	1.23	0.82	น้อย
ปัญหาหมอกควัน	1.87	0.97	น้อย
ปัญหาฝุ่นควัน	1.97	1.00	น้อย
อุบัติเหตุระหว่างการรับส่ง	1.10	0.31	น้อย
การใช้สารกระตุ้น เช่น กาแฟ	1.27	0.52	น้อย
เกิดความอ่อนล้าจากการขับขี	1.23	0.43	น้อย
ภาพรวม	1.41	0.73	น้อย

จากตารางที่ 3 พบว่า ปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยของผู้ประกอบการรถรับส่งนักเรียนในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงรายในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.41$) เมื่อพิจารณาแต่ละราย พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านปัญหาฝุ่นควัน ($\bar{X} = 1.97$) รองลงมา ได้แก่ ด้านปัญหาหมอกควัน ($\bar{X} = 1.87$) อันดับสามได้แก่ด้านคุณภาพการยึดเกาะเก้าอี้ไม่มั่นคงแข็งแรง ($\bar{X} = 1.40$)

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัญหาด้านสภาพเศรษฐกิจของผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียน ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ความไม่แน่นอนของราคาน้ำมัน	4.23	0.86	มากที่สุด
ความไม่แน่นอนของผู้โดยสาร	3.33	0.80	มาก
ภาพรวม	3.78	0.83	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า ปัญหาด้านสภาพเศรษฐกิจของผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียน ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงรายในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$) เมื่อพิจารณาแต่ละราย พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านความไม่แน่นอนของราคาน้ำมัน ($\bar{X} = 4.23$) รองลงมา ได้แก่ ด้าน ความไม่แน่นอนของผู้โดยสาร ($\bar{X} = 3.33$)

อภิปรายผล

1. ต้นทุนของผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียน ประกอบด้วย ค่าทะเบียนยานพาหนะ ค่าเสื่อมราคาของรถตู้ต้นทุนเฉลี่ยถึงดับเพลิง ค้อนทุบกระจก และต้นทุนผันแปร ประกอบด้วยค่าซ่อมบำรุง ค่าน้ำมันเครื่อง ค่าน้ำมัน ใบอนุญาตขับขี่ ค่า พรบ. ค่าภาษีรถ ค่าตรวจสภาพรถ สอดคล้องกับ พนิดา ทองสุข (2556) ที่ว่าต้นทุนและค่าใช้จ่ายในการคำนวณต้นทุนรถรับ-ส่งนักเรียน มีค่าน้ำมันเชื้อเพลิง ค่าเช่ารถโดยสาร ค่าซ่อมบำรุงรักษา รถ ค่าซื้อรถโดยสาร ค่าบริหารงานและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ และ มนวิภา ผดุงสิทธิ์ (2560) ที่มีแนวคิดค่าใช้จ่ายที่ทำให้เกิดบริการที่สนองความต้องการของผู้บริโภคที่ทำให้รรถประโยชน์หรือมูลค่าบริการเพิ่มขึ้น

2. ผลตอบแทนจากการประกอบการรับ-ส่งนักเรียนมีรายได้เฉลี่ยต่อปี พบว่า รายได้เฉลี่ย 188,633.33 บาทต่อปี ผู้ประกอบการมีกำไรจากการประกอบการการขนส่งโดยสารรถตู้เฉลี่ย 24,490.86 บาทต่อปี สอดคล้องกับ เรวัต ตันตยานนท์ (2559) ที่ว่าผลตอบแทนที่ธุรกิจสร้างขึ้นมาได้เรียกว่า กำไรซึ่งเป็นส่วนต่างที่เกิดขึ้นเนื่องจากการนำรายได้รวมกับค่าใช้จ่ายรวมนำมาหักลบกันเรียกเป็นทางการว่ากำไรสุทธิของธุรกิจ

3. ปัญหาของผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียนในด้านเศรษฐกิจที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือความไม่แน่นอนของราคาน้ำมัน และความไม่แน่นอนของผู้โดยสาร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าส่วนใหญ่ผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียนใช้น้ำมันดีเซล

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลการศึกษาไปใช้

จากผลการศึกษา คณะผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียนและหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรดูแลความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อมรวมถึงวิธีการป้องกันเบื้องต้นในเรื่องปัญหาฝุ่นควัน ด้านปัญหาหมอกควัน

2. หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรพัฒนาและส่งเสริมอบรมให้ความรู้กับผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียนในเรื่องความระมัดระวังในการขับขี่รถ การขอหนังสืออนุญาตให้ใช้รับ-ส่งนักเรียนรวมถึงความแข็งแรงภายในตัวรถที่สร้างความปลอดภัยให้กับนักเรียนและเป็นการสร้างความมั่นใจให้กับผู้ปกครอง

ข้อเสนอแนะการศึกษาครั้งต่อไป

ในการศึกษาวิจัย ควรจะต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นอื่นๆ ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาและวิจัยเชิงคุณภาพในการเพิ่มรายได้ให้กับผู้ประกอบการขนส่งโดยสารประเภทอื่น

2. ศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการการดำเนินงานด้านการขนส่งผู้โดยสารเพื่อลดต้นทุนของผู้ประกอบการรับ-ส่งนักเรียน ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

รายการอ้างอิง

กัลยา วานิชย์บัญชา. (2545). *การวิเคราะห์สถิติ : สถิติสำหรับการบริหารและวิจัย*.

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2542). *เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย*.

กรุงเทพฯ: ปีแอนด์ปีพับลิชชิง.

พนิดา ทองสุข. (2556). การวิเคราะห์ต้นทุนประกอบการขนส่งรถโดยสารประจำทางของ
องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพเปรียบเทียบกับรถเอกชนร่วมบริการ. สืบค้นเมื่อ
30 กันยายน 2560, จาก <https://www.google.co.thsearch?q>
มนวิภา ผดุงสิทธิ์. (2560). การบัญชีต้นทุน. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: พิสิกส์เซ็นเตอร์.
เรวัต ตันตยานนท์. (2559). ผลตอบแทน. สืบค้นเมื่อ 2 กันยายน 2560,
จาก <http://www.bangkokbiznews.com/blog/blogger/150>